

Kitab Daniel - Angka Pitung Puluh Loro

Panggegendhèng Profètis: Saka Pamisahaning Israèl Kuna nganti Pungkasaning Amérika Sarékat

Jeff Pippenger

2024-02-05

Seksiné pambrontakané Yerobeam uga minangka sajarah pamisahané Israèl kuna dadi rong bangsa. Karajan lor kang dumadi saka sepuluh taler dikenal minangka Israèl, utawa kadhangkala Efraim, lan karajan kidul dikenal minangka Yehuda. Ing jamané Yehezkiel, karajan iku wis dadi rong karajan sajroning pirang-pirang taun, lan ing pasal telung puluh pitu, Yehezkiel kaparingi sawijining panguwasa ngenani yèn rong karajan iku bakal sepisan manèh dadi siji bangsa. Panguwasa mau kawujud ing sajarah wiwitan kéwan bumi (Amerika Sarékat), lan kawujud kanggo pungkasan kaliné ing wekasané Amerika Sarékat, awit Gusti Yésus tansah nglambangaké pungkasaning sawijining prekara lumantar wiwitaning prekara iku.

Pambrontakané Yerobeam ing wektu nalika Israèl kapérang dadi loro karajan, nggambarake sawijining pambrontakan ing wiwitaning Amérika Sarékat, lan uga ing pungkasaning Amérika Sarékat. Pambrontakan ing wiwitan lan pungkasaning Amérika Sarékat iku kalebu manunggaling loro karajan. Wahyu pasal wolulas, kaya sing bola-bali dikutip saka tulisan-tulisané Sister White ing artikel-artikel iki, nggambarake loro panggilan marang pasamuwan-pasamuwan. Loro bangsa sing manunggal sajroning jam krisis hukum Minggu iku yaiku wong satus patang puluh papat èwu, lan pepanthaning Allah liyané sing isih ana ing Babil.

Loro bangsa kang digandhengake ing sajarah Millerite iku yaiku Yehuda lan Efraim. Wong-wong mau kagandheng nalika pangaosing bebendu tumrap loro karajan mau siji-sijiné rampung dhisik ing taun 1798 lan banjur ing taun 1844. Tembung “malih” ing Yehezkiel pasal telung puluh pitu ndadèkaké kita bisa mesthekake panrapan iki. Tembung “malih” tegesé nyelehake piwulang kang lumaku sawisé tembung “malih” ing ndhuwur piwulang kang ndhisiki tembung “malih.”

Pangandikané Pangéran tumeka maneh marang aku, mangkéné: Kajaba iku, hé anaké manungsa, jupukana sapotong kayu siji, lan tulisana ing kono: Kanggo Yehuda, lan kanggo para anak Israèl kancané; banjur jupukana sapotong kayu liyané, lan tulisana ing kono: Kanggo Yusuf, yaiku kayuné Éfraim, lan kanggo sakehé brayat Israèl kancané; lan satunggalna iku siji karo sijiné dadi sapotong kayu siji; lan iku bakal dadi siji ana ing tanganmu. Yehezkiel 37:15–17.

Yehezkiel lagi ngetrapaké prinsip kenabian baleni lan nggedhèkaké nalika panjenengané ngandika, “liyane manèh.” Yehezkiel kudu njupuk rong teken, siji kanggo Yehuda lan siji kanggo Efraim, lan njupuk ramalan sing digambaraké lumantar rong teken mau sarta

nempatké iku ing ndhuwuré ramalan sadurungé. Gambaran kenabian sadurungé diwiwiti ing ayat siji nalika Yehezkiel kaboyong menyang sawijining lebak kebak balung-balung garing sing mati.

Astane Sang Yehuwah tumiba ing atasku, lan Panjenengane ngentasake aku lumantar Rohing Sang Yehuwah, sarta nempatake aku ana ing tengahing lembah kang kebak balung-balung. Panjenengane banjur nglewati aku mubeng-mubeng ing sacedhake balung-balung iku; lah, cacaha akeh banget ana ing lembah kang amba iku; lan lah, balung-balung iku wis garing banget. Panjenengane banjur ngandika marang aku, “He, anaking manungsa, apa balung-balung iki bisa urip?” Aku mangsuli, “Dhuh Gusti Allah, Paduka piyambak ingkang nguningani.” Panjenengane ngandika maneh marang aku, “Medhara ana ing ngarsane balung-balung iki, lan kandhaa marang balung-balung iki: He balung-balung garing, rungokna pangandikane Sang Yehuwah. Mangkene pangandikane Gusti Allah marang balung-balung iki: Lah, Ingsun bakal ndadekake ambegan mlebu ing kowé, sarta kowé bakal urip. Ingsun bakal masang urat-urat ana ing kowé, lan ndadekake daging tuwuh ana ing kowé, lan nutupi kowé nganggo kulit, sarta maringi ambegan ana ing kowé, mula kowé bakal urip; lan kowé bakal sumurup manawa Ingsun iki Sang Yehuwah.” Mulané aku medhara kaya kang kapréntahaké marang aku; lan nalika aku lagi medhara, ana swara, lan lah, ana geger; banjur balung-balung iku padha nglumpuk, saben balung marang pasangane dhewe. Nalika aku mirsani, lah, urat-urat lan daging banjur tuwuh ana ing kono, lan kulit nutupi kabeh saka ing dhuwuré; nanging durung ana ambegan ana ing kono. Panjenengane banjur ngandika marang aku, “Medhara marang angin, medharaa, he anaking manungsa, lan kandhaa marang angin: Mangkene pangandikane Gusti Allah; He ambegan, tekaa saka papat panjuru angin, lan ambegana wong-wong kang katumpes iki, supaya padha urip.” Mulané aku medhara kaya kang dipréntahaké marang aku, lan ambegan banjur mlebu ing wong-wong iku, banjur padha urip lan ngadeg ana ing sikilé, dadi wadya bala kang gedhé banget. Panjenengane banjur ngandika marang aku, “He, anaking manungsa, balung-balung iki iku kabeh turunaning Israèl: lah, wong-wong iku padha kandha, ‘Balung-balung kawula sampun garing, pangajeng-ajeng kawula sampun sirna, kawula sampun kapisah.’ Mulané medharaa lan kandhaa marang wong-wong iku: Mangkene pangandikane Gusti Allah; Lah, he umat-Ku, Ingsun bakal mbikak kubur-kuburmu, lan ngentasake kowé metu saka kubur-kuburmu, sarta nuntun kowé menyang tanah Israèl. Lan kowé bakal sumurup manawa Ingsun iki Sang Yehuwah, manawa Ingsun wis mbikak kubur-kuburmu, he umat-Ku, lan ngentasake kowé metu saka kubur-kuburmu. Ingsun bakal maringake Roh-Ku ana ing kowé, lan kowé bakal urip, sarta Ingsun bakal mapanake kowé ana ing tanahmu dhéwé; banjur kowé bakal sumurup manawa Ingsun, Sang Yehuwah, wis ngandika mangkono lan wus nindakaké, mangkono pangandikané Sang Yehuwah.” Yehezkiel 37:1–14.

Wiwit saka wiwitaning artikel-artikel iki, kita wis nedahaké yèn lebak balung-balung garing iku nggambaraké umaté Allah ing dina-dina pungkasan, lan yèn piwulang bab papat angin kang njalari wong-wong mau ngadeg ana ing sikilé dadi sawijining tentara kang gagah prakosa, iku ya iku piwulang Pambengok Tengah Wengi kang ngenali Islam saka Bilai

katelu. Sister White ngenali balung-balung iku minangka umaté Allah.

“Aku ndhelèkaké penaku lan ngluhuraké nyawaku ing pandonga, supaya Gusti maringi napas marang umaté kang wis murtad, kang kaya balung-balung garing, supaya padha urip.” General Conference Bulletin, February 4, 1893.

Kula sampun nedahaken wonten ing artikel-artikel sadèrèngipun bilih pesen kenabian ingkang netepaken 18 Juli 2020 punika klèru, lan bilih pawartos palsu punika nandhani rawuhipun kuciwa kapisan saha wekdal tundha wonten ing pasemon babagan sepuluh prawan. Sanadyan pawartos wekdal punika sah wonten ing jaman Millerite, sasampunipun taun 1844, boten badhé wonten malih pesen sanès ingkang dipun gantungaken dhateng wekdal. Nalika Future for America nglairaken pawartos 18 Juli 2020, piyambakipun sami kesrèt mundur dhateng satunggaling sajarah ing ngendi pawartos wekdal punika ditampi, lan kanthi mekaten piyambakipun sami nindakaken dosa, saha dipun pejahi wonten ing margi kutha ageng ing Wahyu pasal sewelas. Sampun pejah wonten ing margi, lajeng piyambakipun mbetahaken wungunipun malih, kadosdene kalih seksi sasampunipun tigang dinten satengah.

“Balung-balung garing iku kudu dipunembus déning Roh Suci Allah, supaya iku bisa lumebu ing tumindak, kados déné lumantar wungunipun saking ing antawisipun tiyang pejah.” Bible Training School, 1 Desember 1903.

Ing artikel-artikel sadurungé kita wis nduduhaké yèn pesen bab patang angin sing nguripaké manèh saksi loro iku, yaiku pesen Islam saka Bilai katelu, lan yèn pesen iku ya iku pesen Panyeluk Tengah Wengi ing dina-dina pungkasan. Yéhezkièl ngandika, “malih,” lan kanthi mangkono mratélakaké yèn sajroning sajarah sing nggambarake pangwarta Panyeluk Tengah Wengi, ana loro teken, siji dilambangaké minangka Éfraim lan siji minangka Yéhuda, kang kudu digandhèngaké dadi siji lan dadi siji bangsa. Pasemon bab sepuluh prawan kasembadan ing dina-dina pungkasan, “nganti ing saben rinci aksarané,” kaya déné wis kasembadan ing sajarah kaum Millerit. Ing mangsa nalika Panyeluk Tengah Wengi kasembadan ing sajarah Millerit, lan maneh ing kasembadané ing dina-dina pungkasan, “loro teken” wis lan bakal digandhèngaké dadi siji.

Loro teken iku nglambangaké karajan sisih lor (Éfraim) lan karajan sisih kidul (Yéhuda) saka Israèl kuna. Kita uga wis nedahaké yèn William Miller dipratandhakaké déning Élia, lan yèn sajroning telung setengah taun mangsa ketiga Élia wus lunga menyang randha ing Zarefat.

Lan pangandikané Pangéran tumeka marang dhèwèké, mangkéné: Tangia, lungaa menyang Sarefat, kang kagolong wewengkoné Sidon, lan manggonana ana ing kono; lah, Aku wis dhawuh marang ana randha wadon ana ing kono supaya nyukupi kabutuhanmu. Mulané dhèwèké banjur tangi lan lunga menyang Sarefat. Bareng tekan ing gapuraning kutha, lah, randha wadon mau ana ing kono lagi nglumpukaké kayu bakar; banjur diundang déning dhèwèké lan dipangandikani: Mugi kersa njupukaké aku banyu sethithik ana ing sawijining wadhah, supaya aku bisa ngombe. Nalika wong wadon mau

lagi arep njupukaké, dhèwèké banjur ngundang maneh lan ngandika: Mugi kersa nggawaaké aku sairis roti ana ing tanganmu. Nanging wong wadon mau mangsuli: Demi yèn Pangéran Allahmu gesang, aku ora duwé roti bunder, kajaba mung sakepel glepung ana ing genthong, lan lenga sathithik ana ing buli-buli; lan lah, aku lagi nglumpukaké rong suket kayu, supaya aku bisa mlebu lan masak iku kanggo aku lan anakku, supaya aku lan dhèwèké padha mangan, banjur mati. Elia banjur ngandika marang wong wadon mau: Aja wedi; lungaa lan tindakna kaya sing wis kokucapaké; nanging gawea luwih dhisik roti cilik saka kuwi kanggo aku, banjur gawaana marang aku, lan sawisé kuwi banjur gawéa kanggo kowé lan anakmu. Awit mengkéné pangandikané Pangéran, Allahé Israèl: Genthong glepung iku ora bakal entèk, lan buli-buli lenga iku ora bakal susut, nganti tekan dina nalika Pangéran maringi udan marang bumi. Wong wadon mau banjur lunga lan nindakaké miturut pangandikané Elia; lan wong wadon mau, Elia, lan sakabèhé kulawargané padha mangan nganti pirang-pirang dina. 1 Para Raja 17:8–15.

“Tina akèh dina” ing pethikan iku yaiku telung taun setengah nalika Akhab nggolèki Élia, lan iku nglambangaké sèwu rong atus suwidakan taun panganiaya kapapalan. Babagan “akèh dina” saka panganiaya kapapalan iku, Gusti Yésus ngandika:

Lan saupama dina-dina iku ora dicekak, ora bakal ana siji daging apa-apa kang kapitulungan slamet; nanging marga saka wong-wong pinilih, dina-dina iku bakal dicekak. Matius 24:22.

Suster White kanthi langsung ngidentifikasi pangandikané Gusti Yésus bab “dina-dina iku” minangka mangsa panganiaya kapapaan.

“Panganiaya marang pasamuwan ora lumaku terus sajrone kabèh période 1260 taun. Gusti Allah, kanthi sih-rahmaté marang umaté, nyepakaké cendhak mangsa pacobané kang murub. Nalika martakaké luwih dhisik bab ‘kasangsaran gedhé’ sing bakal nekani pasamuwan, Sang Juru Slamet ngandika: ‘Lan manawa dina-dina iku ora dicekakaké, mesthi ora ana daging siji waé kang bakal kaslametaké: nanging marga saka para pinilih, dina-dina iku bakal dicekakaké.’ Matius 24:22. Lumantar pangaribawané Reformasi, panganiaya iku dipungkasi sadurungé taun 1798.” *The Great Controversy*, 266, 267.

“Akèh dina” nalika Élia dipopong uripé déning randha mau, iya iku uga “akèh dina” panganiaya kepausan kang ditandhai déning Daniel.

Lan wong-wong ing antaraning bangsa iku kang padha duwe pangerten bakal mulang marang wong akèh; nanging padha bakal tiba marga saka pedhang, lan marga saka geni, marga saka panangkaran, lan marga saka rampasan, nganti pirang-pirang dina lawase. Saiki nalikané padha tiba, wong-wong mau bakal oleh pitulungan sethithik; nanging wong akèh bakal nglumpuk marang wong-wong mau kanthi tembung-tembung manis. Lan sapérangan saka wong-wong kang padha duwe pangerten iku bakal tiba, supaya padha kacoba, lan katlesih, lan kaputihaké, nganti tekan mangsa wekasané; awit iku isih tumrap wektu kang wus katetepaké. Daniel 11:33–35.

“wektu wekasan,” kang uga dadi “wektu kang wus katetepaké” ing ayat-ayat iku, yaiku taun 1798, lan iku nandhani pungkasaning panganiaya kapapaan, kaya kang wis dilambangaké déning wektu Élia bebarengan karo randha ing Zarepat. Ing sajarah iku randha, kang makili pasamuwan kang ora omah-omah, diidhèntifikasi minangka pasamuwan ing ara-ara samun ing pasal rolas kitab Wahyu. Dheweke lagi nglumpukaké rong teken, dudu siji teken utawa sepuluh teken, nanging rong teken. Yéhezkièl dipréntah supaya njupuk rong teken, siji kanggo karajan lor Israèl lan siji kanggo karajan kidul Israèl, banjur digandhèngaké dadi siji teken. Kaloro karajan iku padha wus kasebar sajroning rong éwu limang atus rong puluh taun, nanging prasetyané Allah yaiku yèn Panjenengané bakal nglumpukaké wong-wong mau. Wong wadon iku lagi nglumpukaké rong teken kang bakal digandhèngaké dadi siji, lan dheweke nindakaké iku “nganti tumeka ing dina nalika Pangéran ngutus udan marang bumi.”

Dina nalika Gusti ngutus “udan” iku nandhani Pambengok Wengi Tengah saka sajarah Millerite, kang tumeka ing pungkasané ing tanggal 22 Oktober 1844, nalika Utusaning Prajanjian iku kanthi ndadak rawuh ing Padaleman Suci kang wus Panjenengané jejegaké wiwit taun 1798 (pungkasaning bebendu kang kapisan), nganti tekan 22 Oktober 1844 (pungkasaning bebendu kang pungkasan). Ing sajroning mangsa wektu iku, piwulang Pambengok Wengi Tengah, kaya dene kagambarake ing ilustrasi lembah balung ing kitab Yehezkiel, katetepaké, nalika rong tekening karajan lor lan kidul dipun-gandhèngaké dadi siji bangsa, kanthi siji ratu, amarga ing tanggal 22 Oktober 1844, Kristus rawuh ing ngarsané Sang Rama lan nampi sawijining karajan.

“Rawuhipun Kristus minangka Imam Agung kita menyang Papan Inggang Mahasuci, kangge sesucining papan suci, kados kapratelakaken wonten ing Daniel 8:14; rawuhipun Putraning Manungsa dhateng Inggang Sepuhing Jaman, kados dipunandharaken wonten ing Daniel 7:13; lan rawuhipun Gusti dhateng Pedalemanipun, kados sampun kapratelakaken dening Maleakhi, punika sadaya minangka gambaran tumrap prekawis ingkang sami; lan prekawis punika ugi kagambaraken lumantar rawuhipun panganten kakung dhateng pahargyan palakrama, kados dipunandharaken dening Kristus wonten ing pasemon bab sepuluh prawan, ing Matius 25.” *The Great Controversy*, 426.

Kristus nampi karajan ing tanggal 22 Oktober 1844, kaya kang kapacak ing kitab Daniel.

Ingsun sumerep ana ing wahyu-wahyu ing wayah wengi, lan lah, ana satunggal kados Putraning Manungsa rawuh kaliyan méga-méganing langit, sarta sowan dhateng Kang Sepuhing Dinten, lan Panjenengané kaatur ngadhèp ana ing ngarsanipun. Lan kaparingaken dhateng Panjenengané pangwasa, kaluhuran, lan karajan, supados sakèhé bangsa, para umat, lan basa-basa padha ngabekti dhateng Panjenengané; pangwasanipun punika pangwasa langgeng, ingkang boten badhé sirna, lan karajanipun punika boten badhé binasakaken. Daniel 7:13, 14.

Nalika loro tekené Yehezkiel digandhèngaké dadi siji, padha nduwèni siji ratu nguwasani wong-wong mau.

Lan Dawud abdi-Ku bakal dadi ratu ana ing sandhuwure wong-wong mau; lan kabeh bakal nduwèni siji pangon: wong-wong mau uga bakal lumaku ing paugeran-paugeran-Ku, lan netepi katetepan-katetepan-Ku, sarta nindakaké iku. Lan wong-wong mau bakal manggon ing tanah kang wis Dakparingaké marang Yakub abdi-Ku, ing kono para leluhurmu wus padha manggon; lan wong-wong mau bakal manggon ana ing kono, iya wong-wong mau, lan anak-anaké, lan anak-putuné ing selawas-lawasé: lan Dawud abdi-Ku bakal dadi pangeran marang wong-wong mau ing selawas-lawasé. Hezekiel 37:24, 25.

Kabeh para nabi padha sarujuk siji lan sijiné, lan Sang Prabu Dawud iku Kristus kang sowan marang Sang Rama ing tanggal 22 Oktober 1844, lan nampi sawijining karajan kang wus kaimpun saka loro kayu, yaiku Israel (karajan lor) lan Yehuda (karajan kidul). Panyebarané loro karajan mau pungkasané rampung sajroning patang puluh nem taun wiwit 1798 tekan 1844, nalika Kristus ngedegaké Pedaleman Suci kang wis dadi sepi lan kaidak-idak. Nalika Panjenengané ngedegaké Pedaleman Suci mau, Panjenengané banjur dumadakan rawuh ing Pedaleman Suci kagungané piyambak minangka Utusaning Prajanjian, minangka kasampurnaning Malakhi pasal telu. Yehekiel sarujuk karo kasunyatan mau, awit kabèh para nabi padha sarujuk siji lan sijiné.

Lan Dawud, abdi-Ku, bakal dadi raja atas wong-wong mau; lan kabèh bakal nduwèni siji pangon: wong-wong mau uga bakal lumaku ana ing pepakoning-Ku, lan ngreksa pranatan-pranatan-Ku, lan nindakaké. Lan wong-wong mau bakal manggon ana ing tanah kang wus Dakparingaké marang Yakub, abdi-Ku, panggonan para leluhurmu biyèn padha manggon; lan wong-wong mau bakal manggon ana ing kono, iya wong-wong mau, lan anak-anaké, lan putuné turun-temurun ing selawas-lawasé: lan Dawud, abdi-Ku, bakal dadi pangérané ing selawas-lawasé. Kajaba iku, Aku bakal damel prejanjian katentreman karo wong-wong mau; iku bakal dadi prejanjian langgeng karo wong-wong mau: lan Aku bakal mapanaké wong-wong mau, lan ndadèkaké cacahé tambah akeh, lan bakal netepaké pasucèn-Ku ana ing satengahé wong-wong mau ing selawas-lawasé. Tarub-Ku uga bakal ana bebarengan karo wong-wong mau: iya, Aku bakal dadi Allahé wong-wong mau, lan wong-wong mau bakal dadi umat-Ku. Yehezkiel 37:24–27.

Kristus piyambak ingkang ngadegaké Pedalemané Allah.

Lan kandhaa marang dheweke, mangkene pangandikane Pangeraning sarwa dumadi: Lah, wong kang jenenge yaiku The BRANCH; lan Panjenengane bakal tuwuh saka papané dhéwé, lan Panjenengane bakal yasa Padalemané Pangéran. Ya Panjenengane piyambak kang bakal yasa Padalemané Pangéran; lan Panjenengane bakal nyandang kamulyan, sarta lenggah lan mrentah ing dhamparé; lan Panjenengane bakal dadi imam ana ing dhamparé; lan rancangan katentreman bakal ana ing antarané wong loro mau. Déné makutha-makutha iku bakal dadi kagungané Helem, lan Tobia, lan Yedaya, lan Hen anaké Zefanya, dadi pangéling-eling ana ing Padalemané Pangéran. Lan wong-wong kang ana ing kadohan bakal teka lan yasa ana ing Padalemané Pangéran, lan kowé bakal padha sumurup manawa Pangeraning sarwa dumadi wis ngutus aku marang kowé. Lan iki bakal kelakon, manawa kowé temen-temen manut marang swarané Pangéran, Gusti

Allahmu. Zakharia 6:12–15.

Kristus punika TUNAS, lan Panjenenganipun ngandika bilih manawi Padalemanipun Panjenenganipun dirusak, Panjenenganipun badhé ngadegaké malih wonten ing tigang dinten, ingkang dipunsaori déning tiyang-tiyang Yahudi bilih pambangunan padaleman punika mbutuhaké patang doso enem taun.

Banjur wong-wong Yahudi mangsuli lan matur marang Panjenengane, “Pratandha apa kang Panjenengan tuduhaké marang aku kabèh, déné Panjenengan nindakaké prakara-prakara iki?” Gusti Yesus mangsuli lan ngandika marang wong-wong mau, “Bubaraké Padaleman Suci iki, lan sajroning telung dina Aku bakal ngedegaké manèh.” Banjur wong-wong Yahudi mau padha matur, “Padaleman Suci iki dibangun patang puluh nem taun lawasé, lan apa Panjenengan bakal ngedegaké manèh sajroning telung dina?” Yohanes 2:18–20.

Kristus ing wacana mau ngandika bab badané piyambak, nanging kabèh para nabi ngandharaké luwih akèh bab dina-dina wekasan tinimbang dina-dina nalika wong-wong mau urip. Wunguné Kristus ing dina katelu nggambaraké wunguné balung-balung sing mati nalika kacurahané Roh Suci ing Pambengoking Tengah Wengi. Udan kang dadi pokok paseksèné Élia iku kawujud nalika puncak pasulayané karo para nabi Baal lan Asytarot. Nalika semana kabukten manawa Allahé Élia iku Allah kang sajati, lan uga manawa Élia iku nabi kang sejati.

Nalika kuciwane kang kapisan dumugi, kabukten bilih para Protestan sampun dados nabi-nabi palsu, kados ingkang dipratandhani déning para nabi Baal lan Asytoret. Wektu tundha punika lajeng kawiwitan, lan nuntun dhateng pawartos Pambengoking Tengah Wengi, ingkang nuntun dhateng Sang Kristus dumadakan rawuh wonten ing padalemaning Panjenenganipun. Pambengoking Tengah Wengi punika dipratandhani déning pawartosing Yehezkiel ingkang ngangkat balung-balung punika dados wadyabala ageng. Kajawi punika, sajroning mangsa punika (patang dasa enem taun), kalih tongkat punika kedah dipun-gandhengaken dados satunggal, supados ngasilaken satunggal bangsa, kanthi satunggal ratu.

Pangandikané Pangéran tumuli rawuh manèh marang aku, mangkéné: Kajaba iku, hé anaké manungsa, jupuken sapotong kayu siji, lan tulisen ana ing dhuwuré: Kanggo Yehuda, lan kanggo para anak Israèl kancané; banjur jupuken kayu liyané, lan tulisen ana ing dhuwuré: Kanggo Yusuf, yaiku kayuné Efraim, lan kanggo kabèh brayat Israèl kancané: Lan gandhèngna siji lan sijiné dadi sapotong kayu siji; lan kayu-kayu iku bakal dadi siji ana ing tanganmu. Lan manawa para anaké bangsamu padha matur marang kowé, mangkéné: Apa kowé ora bakal nerangaké marang aku apa tegesé iki kabèh? Kandhaa marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Lah, Ingsun bakal njupuk kayuné Yusuf, kang ana ing tangané Efraim, lan para taler Israèl kancané, lan bakal Ingsun gabungaké karo kayuné Yehuda, sarta Ingsun dadèkaké dadi sapotong kayu siji, lan kayu-kayu iku bakal dadi siji ana ing asta-Ku. Lan kayu-kayu kang koktulisi iku bakal ana ing tanganmu ana ing ngarepé mripaté wong-wong mau.

Lan kandhaa marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Lah, Ingsun bakal njupuk para anak Israèl saka ing satengahing para bangsa kapid, ing ngendi waé padha lunga, lan bakal Ingsun kumpulaké saka sabeng jurusan, banjur Ingsun balèkaké menyang nagarané dhéwé: Lan bakal Ingsun dadèkaké dadi bangsa siji ana ing tanah iku, ana ing gunung-gunung Israèl; lan ratu siji bakal dadi ratuné kabèh; lan ora bakal dadi rong bangsa manèh, uga ora bakal kapérang dadi rong karajan manèh babar pisan: Uga ora bakal najisaké awaké dhéwé manèh nganggo brahalané, utawa nganggo barang-barang kang nistha, utawa nganggo sakehing kaluputané: nanging Ingsun bakal ngluwari wong-wong mau saka sakehing panggonan padunungané, ing kono wong-wong mau wis padha nglakoni dosa, lan bakal Ingsun resiki: mangkono wong-wong mau bakal dadi umat-Ku, lan Ingsun bakal dadi Allahé. Yehezkiel 37:15–23.

Loro teken kang diklumpukaké randha mau sadurungé udané Élia ing Panguwuh Tengah Wengi, yaiku karajan lor lan karajan kidul Israèl sing wis kasebar lan bakal diklumpukaké dadi siji bangsa ing tanggal 22 Oktober 1844, nalika Dina Pangruwating Dosa antitipikal wiwit, awit prasetyané yaiku yèn ing wektu iku Gusti Allah “bakal ngresiki wong-wong mau.” Pangresikan iku, kang nggambarake Pangadilan Panliten, wiwit ing wektu iku. Panglumpukan loro teken mau kudu dimangertèni kanthi bener, awit Gusti Allah tansah nggambaraké wekasaning sawijining prakara lumantar wiwitaning sawijining prakara.

1844, iku minangka pungkasaning kalih karajané Israèl, awit ing wekdal punika sampun dados satunggal karajan, yaiku Israèl rohani, lan wiwit ing titik punika salajengipun namung badhé dados satunggal bangsa. Sajarah punika dipratélakakên lumantar sajarah wiwitan nalika piyambakipun sampun dados kalih bangsa, yaiku sajarahing pambrontakanipun Yerobeam.

Sajarah sistem pangibadah palsu gawéané Yérobéam uga kudu kagambarake ing pungkasaning karajané. Pambalélané Harun ing wiwitan Israèl kuna lan pambalélané Yérobéam ing wiwitan karajan lor, makili pambalélan taun 1863, lan taun 1863 mung bisa dimangertèni kanthi cetha nalika pungkasaning karajané Yérobéam, kaya sing digambarake déning manunggalé loro teken, uga ditumpangaké ing dhuwuré taun 1863. Nalika kuwi, taun 1863 katon kanthi cetha minangka sawijining generasi sing ngedegaké reca rasa cemburu.

Kita bakal nerusake pasinaon iki ing artikel sabanjuré.

“Nanging pasemon bab balung-balung garing iki ora mung tumraping jagad, nanging uga tumrap wong-wong kang wis diparingi pepadhang kang gedhé; amarga dheweke uga kaya balung-balung rangka ana ing lebak. Dheweke nduwèni wujudé manungsa, rerangkèning badan; nanging ora nduwèni urip rohani. Nanging pasemon iku ora mung ninggalaké balung-balung garing mau kasambung dadi wujud-wujud manungsa; amarga ora cukup menawa mung ana kaselarasaning perangan awak lan wewujudan. Ambeganing urip kudu nguripaké badan-badan iku, supaya bisa ngadeg jejeg, lan banjur tumandang kanthi giat. Balung-balung iki nggambaraké brayat Israèl, pasamuwané Allah, lan pangarep-areping pasamuwan iku yaiku pangaruh kang nguripaké saka Sang

Roh Suci. Gusti kudu ngambegi balung-balung garing iku, supaya padha urip.

“Rohé Gusti Allah, kanthi daya kang marakaké urip, kudu ana ing saben piranti manungsa, supaya saben otot lan urat rohani bisa tumindak. Tanpa Roh Suci, tanpa ambegané Gusti Allah, ana kakuwadaning batin, sirnané urip rohani. Akeh wong kang tanpa urip rohani jenengé kacathet ing cathetan pasamuwan, nanging jeneng-jeneng iku ora katulis ana ing kitab kauripané Sang Cempé. Wong-wong mau bisa uga kagabung karo pasamuwan, nanging ora manunggal karo Gusti. Wong-wong mau bisa uga sregep nindakaké sawatara pakaryan wajib, lan bisa uga dianggep minangka wong kang urip; nanging akèh ana ing antarané wong-wong kang ‘duwé jeneng yèn kowé urip, nanging kowé mati.’”

“Manawa ora ana pamratobat sejati saka nyawa marang Allah; manawa ambegan urip saka Allah ora nguripake nyawa marang urip kasukman; manawa wong-wong kang ngakoni bebener ora kagugah déning asas kang lair saka swarga, mula padha durung lair saka wiji kang ora bisa rusak, kang urip lan tetep ing selawas-lawase. Manawa padha ora pracaya marang kabenerane Kristus minangka siji-sijine pangayomané; manawa padha ora niru wataké, ora nyambut-gawé ana ing Rohé, padha iku wuda, padha durung nganggo jubah kabenerané. Wong mati kerep dianggep dadi wong urip; awit wong-wong kang nindakaké apa kang miturut panemuné dhéwé diarani karahayon, ora nduwèni Allah kang makarya ana ing sajroné wong-wong mau, supaya padha gelem lan nindakaké miturut karsané kang becik.”

“Golongan iki kacethakaké kanthi cetha déning lebak kebak balung-balung garing kang dideleng Ézékiel ana ing wahyu.” *Review and Herald*, January 17, 1893.